

Vymezení pojmu věci právním smyslu je stěžejní otázkou nejenom pro občanské právo. Právě na jeho pojetí závisí, které věci se mohou stát předmětem vlastnického práva. Obecně se můžeme setkat se dvěma přístupy v chápání věci *de iure*. První z nich vychází z úzkého pojetí věcí, kdy chápe věci jako hmotné předměty, které mohou být jako jediné předmětem vlastnického práva. Druhý přístup staví na širokém pojetí věcí a řadí k nim i nehmotné věci jako pohledávky, předměty duševního vlastnictví a jiné nehmotné věci. Občanský zákoník nyní pod věcmi v širším smyslu rozumí vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí a tímto se oproti obč. zák. č. 40/1964 Sb. přiklání k širokému pojetí.

Cílem této diplomové práce je představit vývoj tohoto pojmu na našem území a jeho pojetí nejenom v občanských zákonících, ale i v právní nauce a doktríně. Diplomová práce je rozdělena na čtyři části a věnuje se především vymezení samotného pojmu věci, koncepci věcí hmotných a nehmotných, movitých a nemovitých a jiným pojmům úzce souvisejícími s věcmi.

První část představuje historický vývoj pojetí věci na našem území. Druhá a stěžejní část se zaměřuje na právní úpravu věcí v občanském zákoníku č. 89/2012 Sb. a v širších souvislostech rozebírá koncepci a její možné přínosy a nevýhody. Soustřeďuje se hlavně na povahu nehmotných věcí a ustanovení týkající se vlastnického práva a jejich možnosti aplikace na tyto věci.

Třetí část představuje komparaci s naukou a občanským zákoníkem Ruské federace. Závěr této práce je zasvěcen vybraným právními otázkám a to povaze zvířat, ovladatelným přírodním silám a částem lidského těla.